

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 89980

гр. София, 20.07.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

като разглежда докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Частно гражданско дело № 20231110123337 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава тридесет и седма ГПК.

Съдът е сезиран със заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, депозирано от ФИРМА срещу ФИРМА, Р. Б. Г. и Ц. Б. П. за следните суми: 35266.59 лв., представляваща възнаградителна лихва върху главница от 92 000 лв. за периода от 24.05.2021 г. до 23.04.2023 г., и 1150 лв., представляваща възнаградителна лихва върху главница в размер на 3000 лв. за периода от 24.05.2021 г. до 23.04.2023 г.

Заявителят сочи, че претендираните суми са дължими по силата на Договор за заем № 301-СФ-22.11.2018 г. и Договор за заем № 303-СФ-23.11.2018 г., сключени между ФИРМА, като заемодател, и ФИРМА, като заемополучател, и Р. Б. Г. и Ц. Б. П., като солидарни длъжници, задълженията по които били обективирани в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека вх.рег. № 78986, акт № 108, том XXXIX, дело № 57734 на АВ при РС София, въз основа на който иска да бъде издадена заповед за незабавно изпълнение.

Заявителят е представил нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 5, том VI, рег. № 18726, дело № 922 от 2018 на нотариус Тихомир Генчев, с рег. № 030 в НК. Представени са и Договор за заем № 301-СФ-22.11.2018 г. и Договор за заем № 303-СФ-23.11.2018 г., въз основа на които заявителят се легитимира като титуляр на претендираните вземания - и двата договора в обикновена писмена форма.

В производството по чл. 418 ГПК, освен редовността на документа от външна страна /изискуемите от закона реквизити/, съдът следва да извърши проверка и дали документът удостоверява подлежащото на изпълнение вземане срещу длъжника, т.е. ликвидно и изискуемо вземане. В настоящия случай заявителят твърди, че вземанията му като кредитор произтичат от нотариален акт за учредяване на договорна ипотека от 23.11.2018 г., представен към заявлението по чл. 417 ГПК и редовен от външна страна.

Като документ от който произтича вземането, в т. 12 заявителят се е позовал на описаният договор сключен в нотариална форма, а в т. 9 е дадена

подробна информация за паричните вземания за възнаградителна лихва. С оглед на това искането за издаване на заповед за незабавно изпълнение следва да бъде квалифицирано като искане по чл. 417, т. 6 ГПК.

Преценката на основателност на заявлението за издаване на заповед за изпълнение следва да се извърши с оглед изискванията на чл. 417, т. 6 ГПК, т. е. дали е редовен от външна страна ипотечен акт, установяващ подлежащо на изпълнение вземане на заявителя срещу ответника по заявлението. В нотариалния акт за договорна ипотека са обективирани договори за заем, както следва: №301-СФ-22.11.2018 г. и №303-СФ-23.11.2018 г. Представеният документ е предвиден от закон и редовно от външна страна изпълнително основание.

В хипотезата на актове по чл.417, т. 6 ГПК, документът за издаване на заповед за незабавно изпълнение е ипотечният акт и съществуването на претендираното вземане следва да се установи именно от този акт. /Определение № 76 от 14.02.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 666/2010 г., IV г. о., ГК/ Въз основа на ипотечния акт се установява, че само вземането за главница е определено по размер, а по отношение вземането за възнаградителна лихва съответните разпоредби от договора за кредит са обективирани в нотариалния акт, но размерът не може да бъде счетен за определяем въз основа на извършваната в рамките на заповедното производство проверка.

Разпоредбата на чл. 173, ал. 3 ЗЗД, която регламентира възможността за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл. 418 ГПК въз основа на ипотечен акт предвижда изрично, че актът за вписване на ипотека може да послужи като основание за издаване на заповед за изпълнение само, ако обезпеченото вземане е за определена, а не за определяема, парична сума или за определена парична неустойка, уговорена за неговото неизпълнение. Процесуалните разпоредби на чл. 417- 418 ГПК, които уреждат предпоставките и реда за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ изискват представения документ да е сред изрично изброените в чл. 417 ГПК, да е редовен от външна страна и съдържанието му да удостоверява конкретно по размер и подлежащо на изпълнение вземане в полза на заявителя срещу посочения в заявлението длъжник.

Практиката приема, че ако изискуемостта на вземането не произтича от факти, инкорпорирани в самия документ, тя следва да бъде удостоверена от заявителя с други документи от кръга на посочените в чл. 418, ал. 3 ГПК. В този смисъл е тълкуването на разпоредбите на чл. 417, 418 ГПК и чл. 173, ал. 3 ЗЗД дадено в определение № 577/2010 г. по ч.т.д. № 530/2010 г. на ПТО на ВКС, определение 314/2013 г. на ПТО и много други посочени в това определение и задължителни за първоинстанционните и въззивните съдилища. В разглеждания случай представения ипотечен акт, в противоречие с разпоредбата на чл. 173, ал. 3 ГПК не съдържа определена по размер сума като задължение за възнаградителна лихва. При извършване на описаната преценка настоящият състав намира, че нотариалният акт съдържа всички данни, необходими за индивидуализиране на кредитора и на вземането за

главница, по отношение на което не е поискано издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист.

От своя страна за вземането за възнаградителна лихва съответните разпоредби от договора за заем са обективирани в нотариалния акт, но размерът не може да бъде счетен за определяем въз основа на извършваната в рамките на заповедното производство проверка. Следователно, налице е определеност на обезпеченото главно вземане /чл. 170 ЗЗД/ като условие за действителност на договорната ипотека. Вземането произтича от облигационните отношения между страните, обективирани в самия нотариален акт, който удостоверява размера и изискуемостта на вземането, обезпечено с ипотека.

Представеният документ е предвидено от закон и редовно от външна страна изпълнително основание. С оглед на изложеното настоящият състав намира, че ипотечният акт, на който се позовава заявителят, не установява съществуването на вземането за възнаградителна лихва в общ размер на 35266,59 лв., представляваща възнаградителна лихва върху главница от 92 000 лв. за периода от 24.05.2021 г. до 23.04.2023 г., и 1150 лв., представляваща възнаградителна лихва върху главница в размер на 3000 лв. за периода от 24.05.2021 г. до 23.04.2023 г.

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че молбата за незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист за посочените вземания е неоснователна относно посочените вземания за възнаградителна лихва и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК на ФИРМА срещу ФИРМА, Р. Б. Г. и Ц. Б. П., по което е образувано ч.гр.д. № 23337/2023 г. по описа на СРС, 178 състав.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от съобщаването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____